

P R E Z E N T A R E

Lumiņa Hoarță Cărăușu își propune să prezinte rezultatele unei analize, privind prezența enunțurilor, aparținând „discursului repetat”, în discursul publicistic românesc actual. Autoarea se limitează la observarea, în decursul a două luni (martie și aprilie 2008), a titlurilor de articole din edițiile on-line ale trei publicații românești (două cotidiene – “Jurnalul național” și “Evenimentul zilei” și o publicație periodică – revista “Dilema veche”). Enunțurile-titlu, aparținând „discursului repetat”, au fost interpretate, mai ales, din prisma de structurării și restructurării acestuia, potrivit celor patru „figuri de construcție”, analizate de Quintilian: *detractio* (=suprimare), *adiectio* (=adăugare), *immutatio* (=înlocuire) și *transmutatio* (=permutare de termeni).

Ligia Ghilea susține că un produs, oricât ar fi el de minunat, expus într-un mod impropriu și inadecvat, nu poate fi apreciat la valoarea lui reală. Perfecțiunea, pasiunea și emoția sunt stările care asigură succesul unei campanii publicitare. Fără muzică, publicitatea este incompletă și neputincioasă. Muzica, acel limbaj universal care ne unește pe toți, este singurul produs al advertisingului înzestrat cu capacitatea de a depăși toate barierele de limbă.

Ion Guțu face o încercare de promovare motivată a unei științe noi – simbologia. Cercetătorul afirmă că unele aspecte ale acestei științe au devenit deja obiecte de cercetare ale hermeneuticii care, prin cea de a doua direcție a sa, mai îngustă, a supus simbolul diferitelor interpretări. Ion Guțu consideră că, prin separarea și autonomizarea științei simbotice, ar fi posibil ca simbolul să devină un obiect de studiu *sui generis*, prezent în cadrul a două compartimente epistemologice: 1) simbolică generală care se ocupă de studierea mecanismului de simbolizare și 2) simbolismul care ia în vizor studiul valorilor semantico-funcționale ale simbolului în variate tipuri de imaginar uman (mitologic, biblic, literar, poetic, folcloric, individual etc.).

Lilia Răciula abordează variabilitatea diafazică a unor grupuri nominale, organizate în jurul lexemului „oră” („la o margine-a orei”; „de o veșnicie de oră” etc.) din lirica poetului N. Stănescu. Pentru relevarea mecanismelor interne ale variabilității diafazice, investigate la nivelul semnificatelor, autoarea recurge la o analiză semantică complexă a acestor unități, implicând analiza semică a conținutului lor semantic și compararea celor două componente (intensională și extensională) din structura semantismului unităților lexicale analizate.

Valentina Șmatov și Mihai Rumleanski analizează din punct de vedere al formei și conținutului discursul scriitorului american W. Faulkner, la momentul înmânării lui a Premiului Nobel în domeniul literaturii.

Angela Coșciug propune o abordare a particularităților lexico-semantice ale unităților individualizatoare, axând cercetarea pe textele biblice în variantele ebraică (aramaică), franceză și română.

Ioana-Iulia Olaru prezintă parcursul istoric antic al principalelor exemple de artă torentică, din perioada Republicii și până la începutul creștinismului, cu transformările înregistrate, mai ales, în ceea ce privește mesajul propagandistic, obligatoriu pentru artiștii (artizanii) care deserveau puterea.

Rahim Ombashi cercetează “Epopoea Kreshnicilor”, care rămâne unul dintre monumentele cele mai de seamă ale culturii tradiționale albaneze, din perspectiva mentalității colective și a imaginii literare.

Irina Ciornaia analizează literar romanul educativ al scriitorilor Wieland și Blanckenburg.

Virginia Popović abordează problema elementelor sârbe în subdialectul și literatura din Banat.

Marina Teterina supune analizei mijloacele limbii engleze contemporane care servesc la personificarea Naturii. E vorba, în primul rând, de metafora cognitivă „Nature is Woman” / “Natura este Femeie” și de alte structuri conceptuale de gender de acest fel. Reieșind din faptul că orice personificare se face ținând cont de gen și sex, care, la rândul lor, se

determină în baza unor principii culturale, autoarea susține că conceptul de Natură cuprinde atribute biologice, social-culturale și psihologice care aparțin începutului feminin, ceea ce permite de a include conceptul în cauză în categoria genului feminin și a folosi, în engleză, „she” („ea”) în calitate de pronume de co-referire al acestui concept.

Viorica Condrat susține că, prin natura sa, textul trimite întotdeauna la alte texte, sugerând ceva. Astfel, în interiorul său, se produce o interacțiune cu aceste alte texte. Autoarea afirmă că conceptul de intertextualitate relevă caracteristica unui text de a fi parte componentă a unui ansamblu de texte deja existente care contribuie la decodarea lui. În articol, autoarea încearcă să elucideze felul în care intertextualitatea influențează procesul de interpretare a textului artistic.

Daniela Vladu abordează problematica traducerilor poetice ca produse lingvistice de creație artistică. Dânsa susține că traducerea este un moment esențial al oricărui act de comunicare, înlăturând conceptul de incompatibilitate și înlocuindu-l cu acela de complementaritate. Poezia ca text literar nu apelează la o exprimare directă, ci prin formele lingvistice alese, deschide pauze de gândire, stimulează cugetarea, activează experiențe anterioare asemănătoare. Mijloacele artistic-expresive în realizarea de texte literare poetice nu se reduc la aspecte legate de limbă, ci țin, în egală măsură, de compoziție, ritmicitate și de melodia întregului ținut, precum și de particularitățile genului și speciei literare, toate formând un întreg în concordanță cu mesajul artistic. Calitatea unei traduceri poetice poate fi evaluată doar sub aspectul calității sale pragmatice.

Georgiana Elisabeta Panait propune o serie de poezii cu tematică diferită.

Veronica Păcuraru supune analizei monografia Liliei Răciula „Variabilitatea diafazică în cadrul unor serii stilistico-istorice” (Chișinău: Editura „Bons Offices” SRL, 2010. 190 p.).